

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 16.786 van 16 juli 2026
in de zaak A. 247.205/VII-43.157**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Dirk Geens
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Lange Lozanastraat 24
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 30 januari 2026, strekt tot de cassatie
van arrest nr. 338.842 van 6 januari 2026 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het dossier van de zaak is op 13 februari 2026 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten
op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van
30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

1. Met betrekking tot verzoekers beschermingsstatus en verblijfsstatuut
in Bulgarije overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn met toepassing van
artikel 39/73 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied,
het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet)
genomen beschikking van 5 augustus 2025, die in het bestreden arrest is opgenomen:

“[...] Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds internationale
bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, met name Bulgarije. Verzoeker verkreeg

de subsidiaire bescherming, en hij beschikt over een verblijfsvergunning en een reisdocument, beiden uitgegeven op 12 maart 2024 en geldig tot en met 14 februari 2027 [...].

[...]

[...] Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, met name Bulgarije. Verzoeker brengt kopieën van zijn Bulgaarse verblijfsvergunning en reisdocument bij, de originelen liggen in het opvangcentrum waar hij verblijft [...].

Eens vaststaat dat een verzoeker om internationale bescherming reeds een beschermingsstatus geniet in een ander Europees land, zoals *in casu* het geval is, is het niet aan de asielinstanties is om te bewijzen dat de verzoeker op heden niet meer over deze bescherming beschikt (cf. RvS 8 april 2020, nr. 13710 (c)). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust bij de verwerende partij maar eens hieraan voldaan is, zoals *in casu*, komt het aan verzoeker om internationale bescherming die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Aangezien uit de documenten van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Bulgarije en uit de documenten van het administratief dossier niet kan blijken dat zijn subsidiaire beschermingsstatus werd ingetrokken of opgeheven en dit tevens niet wordt aangetoond door verzoeker in voorliggend verzoekschrift, kan er vanuit worden gegaan dat hij op heden nog steeds over de subsidiaire beschermingsstatus in Bulgarije beschikt.

Voorts moeten begunstigden van internationale bescherming, om hun identiteitsdocumenten te verkrijgen, een woonplaats opgeven om geregistreerd te worden in de 'civiele nationale database'. De Raad herinnert eraan dat blijkens zijn verklaringen verzoeker reeds in het bezit werd gesteld van een verblijfsvergunning in Bulgarije. Omdat hij reeds zijn verblijfsvergunning heeft verkregen en derhalve reeds geregistreerd staat in de 'civiele nationale database', valt hij niet onder de 'catch 22' zoals uiteengezet in de landeninformatie die in voormelde beschikking werd besproken (*Country Report: 'Bulgaria. Update 2024, AIDA/ECRE van 27 maart 2025, p.114*).

Tot slot brengt verzoeker geen concrete of verifieerbare elementen aan die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat hij Bulgarije heeft verlaten en hij er niet meer woont en er dus geen domicilie heeft, kan immers niet worden afgeleid dat verzoeker niet langer over internationale bescherming in Bulgarije beschikt. Indien hij van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn beschermingsstatus omwille van een afwezigheid, of dat hiertoe een procedure is opgestart, komt het verzoeker toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen van het actueel karakter van de verleende beschermingsstatus volstaat niet. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat zijn internationale beschermingsstatus in Bulgarije nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren.

[...]

[...] Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op hem specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel

risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk blijkt omdat hij zich nog kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Bulgarije, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.”

In het bestreden arrest bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de voormelde beoordeling uit zijn beschikking van 5 augustus 2025:

“[...] Zoals reeds aangehaald in punt 1 van de beschikking, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker internationale bescherming geniet in een Bulgarije, alsook dat beschikt hij over een Bulgaarse verblijfsvergunning en reisdocument geldig tot 14 februari 2027 [...].

Hierover werd in punt 6 van de beschikking reeds het volgende opgemerkt: [...].

Verzoeker brengt ter terechtzitting noch via zijn aanvullende nota concrete elementen bij die hier een ander licht op kunnen werpen. Door louter eerder aangehaalde argumenten te herhalen, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoeker thans niet anders oordelen dan hetgeen uiteengezet in de beschikking en slaagt hij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

Er zijn heden geen ernstige indicaties dat verzoeker in Bulgarije niet langer een internationale beschermingsstatus zou hebben. Verzoeker brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen aan waaruit zou blijken dat deze beschermingsstatus niet langer geldig zou zijn of zou zijn ingetrokken of beëindigd. Hij legt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen voor die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het rechtsplegingsdossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit de landeninformatie kan niet blijken dat verzoeker zich momenteel bevindt in een situatie waarin een procedure tot beëindiging van zijn beschermingsstatus zou kunnen worden opgestart; er blijkt immers niet dat hij naar zijn land van herkomst is teruggekeerd, of dat hij een verblijfsvergunning of staatsburgerschap in een derde land heeft verkregen, dat hij zijn Bulgaarse verblijfsvergunning voor een periode van meer dan 3 jaar niet heeft verlengd of dat hij zijn Bulgaarse verblijfsvergunning niet tijdig heeft vervangen of vernieuwd binnen een periode van 30 dagen (*‘Country Report: Bulgaria. Update 2024’*, AIDA/ECRE, 27 maart 2025, p.116-118).

De Raad herhaalt dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale beschermingsstatus in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet berust bij het CGVS. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker brengt geen dergelijk bewijs bij. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn verblijfsstatuut of hiertoe een procedure is opgestart, komt het hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoeker andere stappen heeft genomen om de nodige informatie te verkrijgen.

Waar verzoeker reeds in het bezit werd gesteld van een Bulgaarse verblijfsvergunning die nog geldig is tot 14 februari 2027, valt hij niet onder de zgn. ‘catch 22’. Ten slotte stipt de Raad aan dat sinds een wetswijziging van oktober 2024 een registratie van woonplaats of domicilie in de civiele nationale databank, niet langer nodig is (*‘Country Report: Bulgaria. Update 2024’*, AIDA/ECRE van 27 maart 2025, p. 114-115).

[...]

Verder dienen bij de beoordeling van de situatie van statushouders in Bulgarije in beginsel de omstandigheden van de Bulgaarse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op verschillende voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor statushouders binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan statushouders rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Bulgaarse onderdanen moeilijk en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld huisvesting of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in Bulgarije dat als EU-lidstaat is gebonden aan het EU-*acquis* dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die zijn verbonden aan zijn beschermingsstatus en waarvan verzoeker gebruik kan maken. Uit het rapport AIDA Bulgarije *update 2024* blijkt dat vluchtelingen dezelfde rechten hebben als Bulgaarse onderdanen. Personen die de subsidiaire bescherming kregen, zoals verzoeker, hebben dezelfde rechten gekregen als derdelanders met een permanent verblijfsrecht. Zo is toegang tot de arbeidsmarkt automatisch en onvoorwaardelijk. Statushouders hebben recht op toegang tot beroepsopleidingen, toegang tot alle soorten sociale bijstand waarin de wet voorziet onder dezelfde voorwaarden als voor Bulgaarse onderdanen alsook toegang tot en recht op dezelfde gezondheidszorg als Bulgaarse onderdanen, mits betaling van een maandelijkse ziektekostenverzekering waarvoor de minimumbijdrage 19,13 euro bedraagt.

[...]

[...] Verzoeker brengt met zijn aanvullende nota en betoog ter terechtzitting bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

[...] Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 5 augustus 2025 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Bulgarije.”

Uit het voorgaande blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, anders dan verzoeker voorhoudt, zijn onderzoek niet beperkt tot de vaststelling dat verzoeker in Bulgarije de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg. Hij overweegt dat verzoeker beschikt over een verblijfsvergunning, geldig tot 14 februari 2027, hetgeen verzoeker niet betwist, dat verzoeker geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bijbrengt die aantonen dat zijn status in Bulgarije is ingetrokken of opgeheven en

het administratief dossier evenmin concrete aanwijzingen in die zin bevat. Bovendien stelt de Raad voor vreemdelingenbetwistingen vast dat uit de landeninformatie niet kan blijken dat verzoeker zich momenteel bevindt in een situatie waarin een procedure tot beëindiging van zijn beschermingsstatus zou kunnen worden opgestart. Verder in het bestreden arrest overweegt hij dat verzoeker, die reeds een verblijfsvergunning heeft verkregen en dus in de civiele nationale databank geregistreerd staat, niet onder de “*Catch 22*” valt, zoals uiteengezet in de landeninformatie die wordt besproken in de beschikking van 5 augustus 2025, dat sinds een wetswijziging van oktober 2024 een registratie van woonplaats of domicilie in diezelfde databank niet langer nodig is en dat personen die de subsidiaire bescherming verkregen in Bulgarije dezelfde rechten hebben als derdelanders met een permanent verblijfsrecht. De toegang tot de arbeidsmarkt is automatisch en onvoorwaardelijk, statushouders hebben recht op toegang tot beroepsopleidingen, toegang tot sociale bijstand onder dezelfde voorwaarden als Bulgaarse onderdanen en toegang tot en recht op dezelfde gezondheidszorg als Bulgaarse onderdanen, mits betaling van een maandelijkse ziektekostenverzekering.

2. Op grond van de voormelde elementen acht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het bewezen dat verzoeker nog steeds internationale bescherming geniet in Bulgarije. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon derhalve zonder schending van artikel 57/6, § 3, 3°, van de vreemdelingenwet oordelen dat het vervolgens aan verzoeker toevalt het bewijs te leveren dat hij geen of geen effectieve internationale bescherming meer geniet in Bulgarije.

In de mate dat verzoeker een andere beoordeling voorstelt van de voorhanden zijnde elementen, vraagt hij in wezen een nieuwe beoordeling van de zaak zelf, waarvoor de Raad van State als cassatierechter niet bevoegd is.

3. Volgens verzoeker stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus in Bulgarije gelijk met het bestaan van “actuele en effectieve bescherming”, om vervolgens de bewijslast van het tegendeel bij verzoeker te leggen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst in punt 4 van de beschikking van 5 augustus 2025 naar de door de partijen bijgebrachte landeninformatie, waarbij hij met verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim*

tegen Duitsland, besluit dat uit de beschikbare landeninformatie “niet [kan] worden afgeleid dat de situatie van personen die [in Bulgarije] internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is”. In punt 6 van het bestreden arrest gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in op de door verzoeker met zijn aanvullende nota bijgebrachte landeninformatie en concludeert dat “[o]fschoon de landeninformatie die verzoeker per aanvullende nota aanbrengt actueler is, laat deze landeninformatie evenwel niet toe anders te oordelen met betrekking tot de situatie van statushouders in Bulgarije dan hetgeen reeds uiteengezet in de beschikking”.

In punt 5 en verder van de beschikking van 5 augustus 2025, alsook in punt 6.2 en verder van het bestreden arrest, onderzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgens de concrete persoonlijke situatie van verzoeker. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft zowel met algemene landeninformatie als met verzoekers individuele situatie rekening gehouden. Verzoeker wijst op de vereisten van een individueel en actueel onderzoek en een effectief rechtsmiddel, maar hij beperkt zich daarbij tot algemene opmerkingen, zonder in het licht van de concrete motieven van het bestreden arrest aannemelijk te maken dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalde elementen op onwettige wijze buiten beschouwing zou hebben gelaten of bepaalde kritiek niet of onvoldoende zou hebben beantwoord.

4. Met zijn algemene kritiek dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest “de juiste rechtsopvatting over artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet, gelezen in het licht van artikel 4 Handvest en de rechtspraak van het Hof van Justitie [miskent]”, gaat verzoeker voorbij aan de omstandige beoordeling van zijn persoonlijke situatie in punt 5 en verder van de beschikking van 25 augustus 2025 en punt 6.2 en verder van het bestreden arrest. Hij toont op die manier geen schending aan van de bepalingen waarop hij zich beroept. Op basis van de omstandige beoordeling van verzoekers persoonlijke situatie concludeert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 8 van het bestreden arrest dat verzoeker “geen elementen naar voor [brengt] waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Bulgarije”.

5. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Een uitspraak is gemotiveerd wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redengeving uiteenzet – al ware die redengeving verkeerd of onwettig – die hem ertoe brengt de beslissing te nemen. Tegenstrijdige motieven heffen elkaar op en leiden aldus tot een gemis aan motivering.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de landeninformatie bespreekt die verzoeker bij zijn aanvullende nota heeft gevoegd, overweegt hij onder meer:

“De bewering dat er sprake zou zijn van een ‘aanhoudend institutioneel risico bij contact met autoriteiten – precies het contact waaraan een teruggekeerde statushouder (bijvoorbeeld bij het in orde brengen van documenten of een adres) zich moeilijk kan onttrekken’ en ‘kwetsbaarheid van (ook) statushouders vergroot zodra zij – bijvoorbeeld door administratieve haperingen of gebrek aan adres – opnieuw in het vreemdelingentoezicht belanden’ vindt geen feitelijke grondslag in het rapport dat het Comité ter voorkoming van foltering van de Raad van Europa (CPT) in augustus 2025 publiceerde naar aanleiding van een *ad hoc* bezoek van 16 tot 23 september 2024, noch in het Amerikaanse ‘*Bulgaria 2024 Human Rights Report*’ gepubliceerd in 2025, waar verzoeker middels consulteerbare weblinks naar verwijst. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die zijn beweringen op een objectieve en bewijskrachtige manier ondersteunen, maar beperkt zich tot hypothetische en speculatieve extrapolaties van informatie over de situatie van asielzoekers in Bulgarije naar de situatie van statushouders in dat land. Dit geldt te meer nu verzoeker in het bezit is van een Bulgaarse verblijfsvergunning en reisdocument, die allebei geldig zijn tot 14 februari 2027, zoals geduid in punt 1 van de beschikking.”

Anders dan hoe verzoeker het ziet, beperkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet tot “de stelling dat verzoeker reeds een verblijfskaart en reisdocument heeft tot 14 februari 2027 en dat hij daarom niet onder de ‘*catch-22*’ zou vallen”, doch oordeelt hij dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt die zijn beweringen objectief en bewijskrachtig kunnen ondersteunen, wat des te meer geldt nu verzoeker in het bezit is van een Bulgaarse verblijfsvergunning en reisdocument. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waar hij in het bestreden arrest vaststelt dat verzoekers stelling geen feitelijke grondslag vindt in de door hem aangehaalde landeninformatie, diende te verduidelijken waarom de aangehaalde passages niet relevant zouden zijn, gaat de jurisdictionele motiveringsplicht niet zo ver dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest de motieven van de motieven moet weergeven. Voor zover verzoeker het niet eens is met deze beoordeling, vraagt hij in wezen

een nieuwe beoordeling van de zaak zelf, die de Raad van State als cassatierechter niet vermog te maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in punt 6.1 van het bestreden arrest:

“[...] In punt 4 van voormelde beschikking erkent de Raad dat, volgens de actuele landeninformatie die beide partijen hebben voorgelegd, er in Bulgarije sprake is van een preciaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in dat land. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, wat onder meer het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij kunnen terechtkomen in zware en schrijnende levensomstandigheden, met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Er kan echter niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

De algemene landeninformatie over de situatie van statushouders in de aanvullende nota, waaronder een participatieve beoordeling van UNHCR van 4 augustus 2025, ligt in dezelfde lijn en bevestigt de informatie waarop voormelde analyse is gesteund, met name dat de situatie voor statushouders in Bulgarije ernstig en moeilijk is. De Raad leest in het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier evenwel geen situatie van 'tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken', waarbij deze 'tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken' (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91).

[...]

Ofschoon de landeninformatie die verzoeker per aanvullende nota aanbrengt actueler is, laat deze landeninformatie evenwel niet toe anders te oordelen met betrekking tot de situatie van statushouders in Bulgarije dan hetgeen reeds werd uiteengezet in de beschikking, met name dat niet blijkt dat de levensomstandigheden in Bulgarije voor statushouders dermate ernstig zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is. Verzoeker brengt met zijn betoog ter terechtzitting en aanvullende nota geen concrete elementen of overtuigende argumenten bij die de gemaakte analyse in een ander daglicht kunnen stellen of kunnen weerleggen.

De voormelde landeninformatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die er internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders in Bulgarije bij terugkeer hoe dan ook zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie er gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim, pt. 91).”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen motiveert het arrest niet tegenstrijdig door te erkennen dat de situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije ernstig en moeilijk is, hetgeen ook wordt bevestigd in de landeninformatie die verzoeker bij zijn aanvullende nota heeft gevoegd, doch te oordelen dat hun situatie niet dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is. Verzoeker toont evenmin aan dat de bovenstaande motivering niet zou volstaan in het licht van de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste.

In de mate dat verzoeker het niet eens is met de gemaakte beoordeling, vraagt hij opnieuw een beoordeling van de zaak zelf, die de Raad van State niet vermogt te maken.

6. In zoverre verzoeker een schending aanvoert van artikel 33 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 ‘betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming’ voert verzoeker niet aan dat deze richtlijn niet of niet correct zou zijn omgezet, zodat hij zich bij gebrek aan rechtstreekse werking niet kan beroepen op de voornoemde richtlijnbevestiging om te besluiten tot de onwettigheid van het bestreden arrest.

7. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zestien juli tweeduizend zesentwintig, door:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Bryan Geerts,	toegevoegd griffier.

De griffier

De staatsraad

Bryan Geerts

Carlo Adams